

Summary

Viktor Matsiuk. Peculiarities of criminal liability for evasion of taxes and fees.

The article examines the specifics of criminal liability for tax and fee evasion. It is indicated that in Ukrainian realities, significant tax pressure forces businesses to look for ways to minimize taxation and use loopholes in tax legislation. The mechanisms of the formation of an effective tax system, which will actually make tax evasion impossible, have been analyzed.

The problem of tax evasion exists in almost all countries with a market economy. In the Ukrainian realities, these issues are particularly acute, because significant tax pressure forces businesses to look for ways to minimize taxation and use loopholes in tax legislation. According to Art. 67 of the Constitution of Ukraine, everyone is obliged to pay taxes and fees in the manner and amounts established by law. The words emblazoned on the facade of the Internal Revenue Service are well known: taxes are the price of a civilized society. One should agree with these words, since it is thanks to the taxes paid by the payers that the social function of the state is implemented. However, despite this, tax evasion in some cases has become the norm for doing business in Ukraine.

The moment of the end of the crime is the occurrence of socially dangerous consequences, namely the actual non-delivery of funds to the budgets or state special purpose funds that should have been paid within the time and in the amounts provided for by the tax legislation, i.e. from the day after the end of the period by which the tax should have been paid, fee (compulsory payment) payable. If the law links the term of payment with the performance of a certain action, then the crime is considered completed from the moment of actual evasion of payment. In the legal literature, there are different approaches to determining the criteria for classifying methods of tax evasion, fees (mandatory payments).

At the legislative level, it is necessary to strengthen the responsibility for evading the payment of taxes, fees, and other mandatory payments by introducing amendments to the Criminal Code of Ukraine to limit the freedom of persons who have committed a crime in this area. Another way to minimize this problem is to foster patriotic feelings among taxpayers regarding the obligation to support the state through their payment of taxes in exchange for public goods. Forming an effective tax system that actually makes tax evasion impossible, it is necessary to take into account both the features of the economic situation and organizational, psychological and legal factors that affect the development of the tax environment. In view of this, it is possible to propose: a gradual reduction of the tax burden using international experience, adapting it to the specifics of the development of the state economy; promote the voluntary payment of taxes, which should be facilitated by conducting informational and explanatory work among the population; intensify public opposition to corrupt officials as a result of explanatory work and strengthen public control over the work of law enforcement agencies, which will increase the effectiveness of the fight against corruption in state authorities.

Key words: tax evasion, criminal responsibility, state economy, taxes and fees, criminal proceedings.

DOI: 10.36695/2219-5521.4.2023.42

УДК 343.9

Р. В. ПЕРЕЛИГІНА, Р. О. КОРОТЯ

*Раїса Володимирівна Перелигіна, кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри кримінального права та процесу Київського університету права НАН України**

ORCID: 0000-0002-3798-0861

*Роман Олександрович Коротя, аспірант Київського університету права НАН України***

ORCID: 0009-0003-5976-2181

**ПИТАННЯ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОТИДІЇ
ЛЕГАЛІЗАЦІЇ (ВІДМИВАННЮ) МАЙНА, ОДЕРЖАНОГО ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ:
МІЖНАРОДНІ МЕХАНІЗМИ**

Постановка проблеми. Легалізація майна, одержаного злочинним шляхом, є економічним транснаціональним злочином, який негативно впливає на процеси як міжнародної економіки, так і національних економік. Міжнародні стандарти кримінальної відповідальності за легалізацію майна, встановлені актами ООН і РЄ, втілені у кримінальному законодавстві України. Зокрема, у ст. 209 Кримінального кодексу України (далі – КК України) закріплено загальну норму, в якій описано ознаки легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом. Положення ст. 209 КК у чинній редакції ґрунтуються на положеннях Конвенції Ради Європи про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом і Конвенції РЄ про відмивання, виявлення, вилучення та конфіскацію доходів від злочинної діяльності та фінансування тероризму в частині регламентації діянь, які становлять легалізацію майна, злочинів, предикатних легалізації майна, а також положень про арешт і конфіскацію майна, отриманого злочинним шляхом.

© . В. Перелигіна, Р. О. Коротя, 2023

* *Raisa Perehyhina, Professor of the Department of Criminal Law and Procedure Kyiv University of Law of NAS of Ukraine*

** *Roman Korotia, postgraduate student of Kyiv University of Law of NAS of Ukraine*

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Увагу питанням легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, і міжнародному співробітництву щодо протидії цьому виду злочинності приділяли І. Білоус, П. Біленчук, І. Завидняк, О. Дудоров, І. Кундельська, В. Лисенко, М. Погорецький, Д. Строгаль, Т. Тертиченко, О. Халін та ін. Проте на сьогодні потреба ефективної міжнародної протидії легалізації (відмивання) доходів, отриманих злочинним шляхом, є настільки нагальною, що ця проблематика потребує постійного вивчення й удосконалення.

Формулювання мети статті. Метою є дослідження законодавчого регулювання протидії легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом, та міжнародних механізмів цього.

Викладення основного матеріалу. Як зазначає І. Завидняк, «слідча практика свідчить про те, що кошти та майно, отримані злочинним шляхом, а також доходи від протиправної діяльності, у більшості випадків ховаються за кордоном. Цьому сприяє поява доволі зручних і легально створених структур, які дають змогу безперешкодно конвертувати кошти й переводити їх за кордон, що зумовлюється транснаціональним характером використання способів розкрадання й приховування викрадених грошових коштів, майна та доходів, отриманих злочинним шляхом»¹. Не вдаючись до оцінки слідчої практики, зазначимо, що легалізація майна, одержаного злочинним шляхом, є економічним транснаціональним злочином, оскільки характеризується низкою ознак, властивих саме для таких злочинів: 1) вчинення на території декількох держав або на території, що не підпадає під юрисдикцію жодної держави; 2) наявність іноземного елемента (діяння, вчинене на території зарубіжної держави, наявні іноземні співучасники та ін.); 3) недостатність лише національних засобів для протидії легалізації майна². Це зумовлює необхідність багатоаспектного міжнародного співробітництва у протидії легалізації майна, здійснення якого потребує правової регламентації та встановлення визначених міжнародно-правових стандартів.

Під міжнародно-правовими стандартами насамперед розуміють єдині принципи і норми щодо поведінки суб'єктів права, які зафіксовані в основних джерелах міжнародного права як універсальних, так і регіональних правових актах. Вони є оптимальними юридичними вимогами правових систем держав – учасниць міжнародного співтовариства, оскільки міжнародно-правові стандарти відображають найкращі правові досягнення міжнародного права та співробітництва держав – членів міжнародної спільноти та держав – членів універсальних і регіональних міжнародних міжурядових організацій. Крім цього, міжнародно-правові стандарти становлять основу для узгодження міжнародного і національного права та є обов'язковими для держав – учасниць міжнародних договорів, що містять такі правові стандарти³.

Міжнародні стандарти у сфері протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, втілюються у запропонованих заходах, що закріплені в документах Ради Безпеки ООН, Ради Європи, Світового банку, Міжнародного валютного фонду, а також у рекомендаціях FATF та інших спеціалізованих міжнародних структур⁴. Не в усіх зазначених документах містяться положення про міжнародні стандарти законодавства саме про кримінальну відповідальність за легалізацію майна. Наприклад, рекомендації FATF – міжурядового органу, створеного 1989 р. міністрами країн – членів FATF, не містять положень щодо криміналізації певних дій і встановлення кримінально-правових наслідків легалізації майна. Компетенція FATF охоплює розробку стандартів і сприяння ефективній імплементації правових, регуляторних та оперативних заходів боротьби з відмиванням коштів, фінансуванням тероризму та фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення, та інших загроз цілісності фінансової системи встановлюють основні заходи, які країни повинні вжити для: встановлення ризиків і розробки політики та координації дій на національному рівні; переслідування відмивання коштів, фінансування тероризму та фінансування розповсюдження зброї масового знищення; застосування запобіжних заходів для фінансового сектору та інших визначених секторів; встановлення повноважень і обов'язків компетентних органів (наприклад, слідчих, правоохоронних і наглядових органів) та інших інституційних заходів; підвищення прозорості та доступності інформації щодо бенефіціарної власності юридичних осіб і правових утворень; а також сприяння міжнародному співробітництву⁵.

За суб'єктами створення міжнародні стандарти законодавства про кримінальну відповідальність за легалізацію майна, яким у силу узятих на себе міжнародних зобов'язань повинно відповідати законодавство України, можна класифікувати на:

- 1) акти ООН.
- 2) акти Ради Європи.

Стандарти ООН у сфері кримінальної відповідальності за легалізацію майна охоплюють такі акти, як: Конвенція ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин від 20 грудня 1988 р., ратифікована Україною 27 листопада 1991 р.; Міжнародна конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму від 9 грудня 1999 р., яка була ратифікована Україною 12 вересня 2002 р.; Конвенція ООН проти корупції від 31 жовтня 2003 р., ратифікована Україною 18 жовтня 2006 р.; Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 р., ратифікована Україною 4 лютого 2004 р.

Конвенція ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин є історично першим багатостороннім міжнародним договором, спрямованим на розвиток співпраці у сфері протидії легалізації коштів⁶.

У ст. 3 цієї Конвенції зазначено, що «кожна Сторона вживає такі заходи, які можуть бути потрібні, з тим, щоб визнати кримінальними злочинами згідно зі своїм законодавством наступні дії, коли вони здійснюються умисно: ...

b) (i) конверсію або переведення власності, якщо відомо, що така власність отримана внаслідок будь-якого правопорушення або правопорушень, визнаних такими відповідно до підпункту а) цього пункту, або внаслідок участі в такому правопорушенні чи правопорушеннях, з метою приховання або утаювання незаконного джерела власності або з метою надання допомоги будь-якій особі, яка бере участь у вчиненні такого правопорушення або правопорушень, з тим, щоб вона могла ухилитися від відповідальності за свої дії;

(ii) приховання або утаювання справжнього характеру, джерела, місцезнаходження, способу розпорядження, переміщення, справжніх прав стосовно власності або її належності, якщо відомо, що така власність одержана внаслідок правопорушення або правопорушень, визнаних такими згідно з підпунктом а) цього пункту, або внаслідок участі в такому правопорушенні або правопорушеннях;

с) з урахуванням своїх конституційних положень і основних принципів своєї правової системи:

(i) придбання, володіння або використання власності, якщо в момент її одержання було відомо, що така власність отримана внаслідок правопорушення або правопорушень, визнаних такими згідно з підпунктом а) цього пункту, або внаслідок участі в такому правопорушенні або правопорушеннях⁷.

Отже, у ст. 3 Конвенції ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин фактично вперше було визначено перелік діянь, які охоплюються легалізацією майна, отриманого шляхом вчинення визначених предикатних злочинів, а саме: «конверсія» (зміна власника) або переведення власності, якщо відомо, що така власність отримана внаслідок будь-якого правопорушення або правопорушення, пов'язаного з обігом наркотичних засобів, або внаслідок участі в такому правопорушенні чи правопорушеннях з метою приховування або утаювання незаконного джерела власності, або з метою надання допомоги будь-якій особі, яка бере участь у вчиненні такого правопорушення чи правопорушень, із тим, щоб вона могла ухилитися від відповідальності за свої дії; приховування справжнього характеру, джерела, місцезнаходження, способу розпорядження, переміщення, справжніх прав стосовно власності або її належності, якщо відомо, що така власність одержана внаслідок правопорушення або правопорушень, пов'язаних із незаконним обігом наркотичних засобів, або внаслідок участі в такому правопорушенні або правопорушеннях; придбання, володіння або використання майна, якщо в період його отримання було відомо, що таке майно отримано в результаті правопорушення або в результаті участі в такому правопорушенні або в правопорушеннях; участь, співучасть або вступ в злочинну змову з метою здійснення будь-якого правопорушення або правопорушень, наведених вище, замах на здійснення такого правопорушення або правопорушень, а також пособництво, підбурювання, сприяння або консультування при їх скоєнні⁸. Фактично за ст. 3 Конвенції ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин легалізація майна охоплює широке коло діянь, пов'язаних з укладенням угод про перехід права власності на майно, отримане в результаті вчинення злочинів у сфері незаконного обігу наркотичних і психотропних речовин, спрямованих на маскування або приховання його походження.

Також згідно зі ст. 5 Конвенції ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин містить кожна сторона вживає такі заходи, що можуть бути необхідні, для конфіскації доходів, отриманих у результаті скоєння правопорушень у сфері незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин, або власності, вартість якої відповідає таким доходам⁹.

Дещо відмінні положення щодо майна, яке є предметом легалізації, містить Міжнародна конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму від 9 грудня 1999 р. Передусім ця конвенція визначає, що становить фінансування тероризму, тоді фінансування тероризму може здійснюватися на основі коштів або майна, що має абсолютно законне походження: гроші можуть отримуватися від представників громадськості нібито на потреби благодійності або походити від різних видів мобілізації фінансових ресурсів, де кінцеву мету застосування цих коштів було приховано. Таку діяльність робить незаконною радше використання грошей з метою тероризму, ніж їхнє походження¹⁰.

Зокрема, згідно зі ст. 8 Міжнародної конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму кожна держава-учасниця вживає відповідно до принципів свого внутрішнього законодавства необхідних заходів для того, щоб визначити, виявити, заблокувати або заарештувати будь-які кошти, які використовуються або виділяються з метою вчинення злочинів, зазначених у ст. 2, тобто пов'язаних з терористичною діяльністю, а також надходження, отримані в результаті таких злочинів, з метою можливої конфіскації. Також кожна держава-учасниця вживає відповідно до принципів свого внутрішнього законодавства належних заходів для конфіскації коштів, які використовувались або були виділені з метою вчинення злочинів, зазначених у ст. 2, і надходжень, отриманих у результаті таких злочинів. Також згідно з підпунктами «i» та «ii» пункту «с», частини 5 вказаної конвенції будь-яка особа також чинить злочин, якщо вона: с) сприяє вчиненню одного або кількох злочинів, зазначених у пункті 1 або 4 цієї статті (вчинення терористичного акта та злочинів, пов'язаних з тероризмом), групою осіб, які діють зі спільною метою. Таке сприяння повинно мати умисний характер і повинно надаватись: i) або з метою підтримки злочинної діяльності чи злочинних цілей групи, коли така діяльність або ціль передбачає вчинення одного зі злочинів, зазначених у пункті 1 цієї статті; ii) або з усвідомленням умислу групи вчинити один зі злочинів, зазначених у пункті 1 цієї статті¹¹.

І хоча в Міжнародній конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму немає положень щодо легалізації майна, з положень статей 2 і 8 цієї Конвенції чітко вбачається, що використання майна, одержаного злочинним шляхом, для фінансування тероризму, що у поєднанні з вчиненням дій, спрямованих на приховання як походження майна, так і реальної цілі його використання, можуть мати ознаки легалізації майна як форми сприяння терористичній діяльності.

На відміну від попередніх конвенцій у Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності немає визначення ознак предикатного злочину: у ній оперується поняттям «основне правопорушення», яке означає будь-яке правопорушення, в результаті якого були отримані доходи, щодо яких можуть бути вчинені діяння, зазначені у ст. 6 цієї Конвенції, що утворюють склад злочину. Водночас у ч. 2 ст. 6 зазначено, що: а) кожна держава-учасниця прагне застосовувати пункт 1 цієї статті до найширшого кола основних правопорушень; б) кожна держава-учасниця включає до числа основних правопорушень усі серйозні злочини, як вони визначені у ст. 2 цієї Конвенції, та злочини, визнані такими у статтях 5, 8 і 23 цієї Конвенції. Якщо законодавство держав-учасниць містить перелік конкретних основних правопорушень, до нього включається, як мінімум, всеосяжне коло злочинів, пов'язаних з діяльністю організованих злочинних груп; с) для цілей підпункту (б) основні правопорушення включають злочини, вчинені як у межах, так і за межами юрисдикції відповідної держави-учасниці, за умови, що відповідне діяння є кримінально караним відповідно до внутрішнього законодавства держави, в якій воно вчинене, і було б кримінально караним відповідно до внутрішнього законодавства держави-учасниці, в якій здійснюється або застосовується ця стаття, якби воно було вчинене в ній. Отже, Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності окреслює ознаки легалізації майна, отриманого в ході злочинної діяльності організованої злочинної групи.

На думку О. Дудорова і Т. Тертиченка, при формулюванні положень ч. 4 ст. 9 Конвенції РЄ про відмивання, виявлення, вилучення та конфіскацію доходів від злочинної діяльності та фінансування тероризму з цього питання було використано нормотворчий досвід FATF, оскільки у додатку до зазначеної Конвенції міститься перелік злочинів, які держави повинні визнавати предикатними легалізації майна, який є відповідним глосарію до Сорока рекомендацій FATF від 25 вересня 2003 р. у редакції, чинній на дату прийняття Конвенції¹². У будь-якому випадку такий підхід був зумовлений досвідом практики правозастосування та необхідністю посилення протидії легалізації майна.

Висновки. У контексті міжнародних стандартів, установлених Конвенцією ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин, Міжнародною конвенцією про боротьбу з фінансуванням тероризму, Конвенцією ООН проти корупції та Конвенцією РЄ про відмивання, виявлення, вилучення та конфіскацію доходів від злочинної діяльності та фінансування тероризму, у статтях 258-5 і 306 КК передбачені норми: 1) про фінансування тероризму; 2) про використання коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів (ст. 306 КК). Серед додаткових покарань, передбачених цією статтею, є конфіскація майна. Викладене дає підстави для висновку про те, що положення кримінального законодавства України в цілому відповідають міжнародним стандартам законодавства про кримінальну відповідальність за легалізацію (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом.

¹ Завидняк І. О. Легалізація «відмивання» коштів, одержаних злочинним шляхом, як один з видів економічних транснаціональних злочинів. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2021. № 4. С. 313–317. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/255496>

² Біленчук П. Д., Кофанов А. В., Кобилянський О. Л., Паніотів Є. К. Транснаціональна злочинність: криміналістичний аналіз: монографія. Київ: КІЙ, 2011. 52 с.

³ Ляхівненко С. М. Міжнародні правові стандарти: до визначення поняття та видової характеристики. *Держава і право*. 2011. Вип. 51. С. 666–672.

⁴ Гніданік А. Міжнародні стандарти у сфері протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом. *Напрями стійкого зростання у світовій економіці*: зб. тез доп. міжнар. наук.-практ. Інтернет-конф. студ. та молодих вчених (Тернопіль, 20–21 квіт. 2017 р.). Тернопіль: ТНЕУ. 2017. С. 75–78. URL: <http://dSPACE.wunu.edu.ua/bitstream/316497/23061/1/75-78.pdf>

⁵ Рекомендації FATF міжнародні стандарти боротьби з відмиванням коштів, фінансуванням тероризму і розповсюдженням зброї масового знищення / Державна служба фінансового моніторингу. Лютий 2018 р. С. 13. URL: <https://fii.gov.ua/assets/userfiles/books/5%20round%20FATF.pdf>

⁶ Теорія та практика міжнародного кримінального права: підручник / Н. А. Зелінська, С. С. Андрейченко, Н. В. Дрьоміна-Волок, Д. О. Коваль. Одеса: Фенікс, 2017. 582 с.

⁷ Конвенція ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин від 20.12.1988: міжнародний документ / Законодавство України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_096#Text

⁸ Кривонос Л. В. Міжнародний досвід державних механізмів запобігання та протидії легалізації (відмивання) доходів, отриманих злочинним шляхом. *Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток»* URL: <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=730>

⁹ Конвенція ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин від 20.12.1988: міжнародний документ / Законодавство України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_096#Text

¹⁰ Ричардсон І. Розслідування та судовий розгляд кримінальних проваджень щодо легалізації (відмивання) коштів. Партнерство заради належного врядування II. Проект «Посилення заходів із протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму в Україні». Страсбург – Київ, 2021. 107 с.

¹¹ Міжнародна конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму: міжнародний документ / Законодавство України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_518#Text

¹² Дудоров О. О., Тертиченко Т. М. Протидія відмиванню «брудного» майна: європейські стандарти та Кримінальний кодекс України: монографія. Київ: Ваіте, 2015. 392 с.

Резюме

Перелигіна Р. В., Коротя Р. О. Питання законодавчого регулювання протидії легалізації (відмиванню) майна, одержаного злочинним шляхом: міжнародні механізми.

У статті здійснено дослідження міжнародного досвіду протидії легалізації (відмиванню) майна, одержаного злочинним шляхом. Визначено, що легалізація майна, одержаного злочинним шляхом, є економічним транснаціональним злочином, який негативно впливає на процеси як міжнародної економіки, так і національних економік. Проаналізовано міжнародні стандарти кримінальної відповідальності за легалізацію майна, встановлені актами ООН і РЄ, втілені у кримінальному законодавстві України. Зроблено висновки про відповідність положень кримінального законодавства України міжнародним стандартам законодавства про кримінальну відповідальність за легалізацію (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом.

Ключові слова: законодавче регулювання, міжнародні стандарти, кримінальна відповідальність, легалізація (відмивання) майна, злочинність, кримінальне законодавство, міжнародне співробітництво.

Summary

Raisa Perehlyhina, Roman Korotia. The issue of legislative regulation of combating the legalization (laundering) of property obtained through crime: international mechanisms.

The article examines the international experience of combating the legalization (laundering) of property obtained through crime. It was determined that the legalization of criminally obtained property is an economic transnational crime that negatively affects the processes of both the international economy and national economies. The international standards of criminal responsibility for the legalization of property, established by the acts of the UN and the Council of Europe, embodied in the criminal legislation of Ukraine, were analyzed. Conclusions were made that the provisions of the criminal legislation of Ukraine correspond to the international standards of the legislation on criminal liability for the legalization (laundering) of property obtained through criminal means.

Unlike previous conventions, the UN Convention against Transnational Organized Crime does not define the elements of a predicate crime: it uses the concept of “predicate offense”, which means any offense that resulted in the receipt of income, in relation to which the specified acts can be committed in Art. 6 of this Convention, which constitute the composition of the crime. At the same time, in Part 2 of Art. 6 states that: a) each participating state seeks to apply paragraph 1 of this article to the widest range of basic offenses; b) each participating state includes all serious crimes as defined in art. 2 of this Convention, and crimes recognized as such in Articles 5, 8 and 23 of this Convention. In the event that the legislation of the participating states contains a list of specific basic offenses, it includes, at a minimum, a comprehensive range of crimes related to the activities of organized criminal groups; (c) for the purposes of subparagraph (b), predicate offenses include crimes committed both within and outside the jurisdiction of the State Party concerned, provided that the act in question is punishable under the domestic law of the State in which it was committed and was b shall be criminally punished in accordance with the domestic legislation of the participating state in which this article is carried out or applied, if it were committed there. Therefore, the UN Convention against Transnational Organized Crime outlines the signs of legalization of property obtained during the criminal activities of an organized criminal group. International Convention on Combating the Financing of Terrorism of December 9, 1999. First of all, this convention defines what constitutes terrorist financing, then the financing of terrorism can be carried out on the basis of funds or property that has a completely legal origin: money can be received from members of the public allegedly for the needs of charity or come from various types of mobilization of financial resources, where the final purpose of using these funds was hidden. It is the use of the money for terrorist purposes, rather than its origin, that makes such activities illegal. Legalization of property obtained through criminal means is an economic transnational crime that negatively affects the processes of both the international economy and national economies. The international standards of criminal responsibility for the legalization of property, established by the acts of the UN and the Council of Europe, are embodied in the criminal legislation of Ukraine. In particular, in Art. 209 of the Criminal Code enshrines a general norm that describes the signs of legalization (laundering) of property obtained through criminal means. Provisions of Art. 209 of the Criminal Code in the current version are based on the provisions of the Convention of the Council of Europe on Laundering, Search, Seizure and Confiscation of Proceeds of Crime and the Convention of the Council of Europe on Laundering, Detection, Seizure and Confiscation of Proceeds from Criminal Activities and the Financing of Terrorism in terms of the regulation of acts that constitute legalization property, crimes, property legalization predicates, as well as provisions on seizure and confiscation of property obtained by crime.

Key words: legislative regulation, international standards, criminal responsibility, legalization (laundering) of property, crime, criminal legislation, international cooperation.